

Mødet den 26. Oktober 1922.

Fraværende: Andr. Christensen, J. Chr. Møller, Vald. Pedersen og Mariane Thomsen.

1. (J. Nr. 23²⁵—1922. **Regnskab for Radiumstationen for 1921—22.**

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 501—1922). **Beretning om Landsbyskolers Resøg i Aarhus i afvigte Sommer.**

Toges til Efterretning. Det vedtoges at udbetale til pens. Overlærer Larsen det budgetterede Beløb paa 300 Kr.

3. (J. Nr. 318—1922). Indstilling fra Udvalget angaaende **Deling af Set. Pauls Sogn.**

Følgende Indstilling forelaa:

»Udvalget skal anbefale, at det indstilles til Ministeriet, at den af Menighedsraadet foreslaaede Sognelinie, som er angivet med rød Linie paa medfølgende Plan, tiltrædes, for saa vidt Ministeriet er sindet at ansætte to Præster ved hver af Kirkerne. — Skulde Ministeriet derimod bestemme, at der ansættes tre Præster ved Set. Pauls Kirke, ønsker Byraadet at bringe en mere vestlig Linie i Forslag.

Ingeniør Mørup anbefaler ligeledes den af Menighedsraadet foreslaaede Grænse, men mener, at Spørgsmaalet om Præsteembedernes Antal og Fordeling er Sagen uvedkommende paa nærværende Tidspunkt.*

H. P. Christensen oplyste, at Menighedsraadet for Sct. Pauls Sogn havde stillet Forslag om en Deling af Sognet saaledes, at der blev omtrent 15000 Indbyggere til det nævnte Sogn og ca 12000 til det ny Sct. Lucas Sogn. Men Menighedsraadet havde tillige ønsket at opretholde den nuværende Ordning med 3 Præster i Sct. Pauls Sogn, og i Henhold dertil havde Udvalget saa foreslaaet en vestligere Delingslinie, saaledes at Sct. Pauls Sogn fik ca 19000 Indbyggere. At ansætte 5 Præster syntes noget rigeligt, naar f. Eks. Frue Sogn med 18—19000 Indbyggere kun havde 2; derimod kunde vel 4 Præster kaldes passende, men det var da naturligt, at der blev 2 ved hver Kirke. Menighedsraadet havde dog ikke givet sin Tilslutning hertil, men hævdede, at Spørgsmaalet om Embedernes Antal endnu ikke forelaa. Udvalget var saa alligevel gaaet med til den af Menighedsraadet foreslaaede Delingslinie, men under den Forudsætning, at der blev 2 Præster ved hver Kirke; for hvis der skulde være 3 Præster ved Paulskirken, vilde man foreslaa en vestligere Linie, saa der blev ca 20000 Indbyggere til Sct. Pauls Sogn. Sct. Lucas Sogn blev da ikke særlig stort, men vilde nok ret hurtigt vokse, da Byen særlig udviklede sig til den Side.

A. Mørup var enig med Udvalget i at anbefale den nævnte Delingslinie; men Spørgsmaalet om Præsteembederne hørte slet ikke sammen med denne Sag. Skrivelsen var sendt fra Indenrigsministeriet til Byraadets Erklæring, og naar Indenrigsministeriet ønskede en Udtalelse, var det vel nærmest af rent matrikulære Hensyn. Det nuværende Menighedsraad skulde gaa af om 1 Maaned, og der var da ikke megen Mening i at binde baade det nye og eventuelt ogsaa det næste ved nu at

tage Standpunkt til et Spørgsmaal, som slet ikke forelaa. Af disse Grunde havde Menighedsraadet indtaget dette Standpunkt.

H. P. Christensen mente, at af matrikulære Hensyn kunde Ministeriet lige saa godt tiltræde den ene Linie som den anden. Men det, som egentlig laa til Grund for Menighedsraadets Stilling, var, at de 3 kirkelige Retninger ønskede hver sin Præst ved Sct. Pauls Kirke. Dette vilde Udvalget dog modsætte sig, for der var ikke megen Mening i at have 3 Præster i et Sogn med 15000 Indbyggere.

P. Petersen foreslog, at Byraadet slutter sig til den Linie, som baade Udvalget og Menighedsraadet var enige om. Et Sogn paa 20000 Indbyggere vilde blive for stort efter en Deling, saa meget mere, som der ogsaa var Mulighed for, at Sct. Pauls Sogn kunde vokse; derfor burde Sognene være omtrent lige store.

A. Mørup syntes, at Spørgsmaalet om de ledige Embeders Besættelse burde holdes udenfor Debatten. Som Sagen laa i Øjeblikket, vidste ingen, hvem der var Ansøgere til Embederne, og saa burde Sagen næppe drøftes her for aabne Døre.

H. P. Christensen fandt ikke, der var Grund til Hemmelighedskræmmeri angaaende dette Spørgsmaal, for Hr. Mørup havde aldrig lagt Skjul paa, at Menighedsraadet ønskede 3 Præster af den nævnte Grund. Taleren gik ud fra, at Konsul Petersen tiltraadte Flertallets Forslag ud fra den Forudsætning, at der blev 2 Præster ved hver Kirke.

M. Simonsen beklagede, at Hr. Mørup ikke kunde følge sine Partifæller i Udvalget. Byraadet havde til Opgave at foreslaa en ligelig Fordeling af Befolkningen i de to Sogne, men ikke at skaffe en Præst til hver kirkelig Retning i Sognet.

Det vilde sikkert være et Skraaplan, som man nødvendig skulde ind paa. Spørgsmaalet om Sogndelingen stod dog i saa nøje Forbindelse med Antallet af Præsterne ved de to Kirker, at de to Ting overhovedet ikke kunde skilles ad, og det var derfor mærkeligt, at Menighedsraadet ikke kunde tiltræde den Deling, som var den eneste fornuftige.

P. P e t e r s e n syntes ikke, hans Udtalelser kunde misforstaas. Naar Taleren anbefalede at vedtage Flertallets Forslag, gjaldt det selvfølgelig ikke blot Grænsen, men ogsaa Fordelingen af Præsteembederne. En Drøftelse af de forskellige kirkelige Retninger burde man næppe komme ind paa her.

F o r m a n d e n vilde ogsaa anbefale at vedtage den foreslaaede Grænse, idet Set. Lucas Sogn ret hurtigt voksede sig lige saa stort som det andet. De to Kirker laa jo ikke ret langt fra hinanden, og forhaabentlig kunde saa de forskellige kirkelige Retninger i hvert Fald finde en Præst ved en af Kirkerne, der kunde tilfredsstille dem.

Flertallets Forslag vedtoges.

4. (J. Nr. 3¹³—1922). **Efterbevilling af Overskridelser i Brolægningsudvalgets Regnskaber — 2. Behandling.**

Efterbevilling meddeltes.

5. (J. Nr. 3¹⁴—1922). **Efterbevilling af Overskridelser i Indkvarteringskommissionens Regnskab.**

Overgik til 2. Behandling.

6. (J. Nr. 486—1922). **Andragende fra Det danske Petroleums-Aktieselskab om Tilladelse til Installation af Benzintankanlæg paa Bispetorvet.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse indstiller, at den ansøgte Tilladelse nægtes.

Kunde ikke bevilges.

7. (J. Nr. 487—1922). **Henvendelse fra Byens Arkitekter og Ingeniører om, at der fremtidig gives dem Lejlighed til at deltage i større Projekters Udarbejdelse.**

P. P e t e r s e n udtalte, at Skrivelsen egentlig indeholdt to Spørgsmaal. Det første var en Henstilling om, at Byens Arkitekter og Ingeniører maa være med til at projekttere de større Arbejder, som Byen lader udføre, og det kunde Byraadet nok i al Almindelighed slutte sig til, idet det vilde være det heldigste og bedste, selv om der naturligvis kunde være Undtagelser. Det andet Spørgsmaal var, at Byens Embedsmænd ikke burde udføre Arbejder for private, og det kunde Byraadet sikkert ogsaa slutte sig til, selv om man ikke gik ud paa Principrytteri.

H. P. C h r i s t e n s e n bemærkede, at Kommunen næsten altid ved Udarbejdelse af større Projekter havde haft Konkurrence, og det vilde vel ogsaa blive Tilfældet i Fremtiden, naar Byraadet mente, det var af Betydning. Der var derfor ikke særlig Grund til at sende Byraadet en saadan Skrivelse. Her var maaske tænkt paa Projekteringen af den ny Kirkegaard, men i dette Tilfælde var Byraadet enigt om ikke at udbyde til Konkurrence, uden at man dog derved havde fastslaaet, at det fremtidig skulde være Regelen. M. H. t. det andet Spørgsmaal om de kommunale Embedsmænds Deltagelse i privat Arbejde, passede det jo udmærket, at det netop var Embedsmændene under det Udvalg, som Konsul Petersen var Formand for, der blev klaget over, saa her var en Opgave for Konsul Petersen at begrænse dette Forhold, og det kunde jo let ske, da man havde en Bestemmelse, som sagde, at Byens Embedsmænd ikke maatte paatage sig privat Arbejde uden Tilladelse.

P. P e t e r s e n svarede, at der ikke i Henstillingen var sigtet til noget bestemt Udvalg, og der var næppe mere Grund til Kritik af et enkelt Udvalg end af andre. Forøvrigt havde Udvalget for Bygninger og Inventar allerede drøftet Spørgsmaalet.

M. C. F a l k stuttede sig til Hr. Christensens Udtalelser og vilde gerne tilføje, at naar de Herrer udførte Arbejde for Kommunen, maatte de være klar over, at Arbejderne ogsaa skulde fremmes, saaledes at Kommunen kunde være tjent dermed, ellers tabte man Lysten til at indlade sig med dem.

K. M o u s t e n gjorde opmærksom paa, at naar Kommunen henvendte sig til Arkitekter og Ingeniører, kostede det mange Penge. Nu var alt gaaet betydeligt ned, og det burde Arkitekterne ogsaa tage Hensyn til.

F o r m a n d e n fandt Skrivelsen meget interessant, ikke mindst fordi den bl. a. var underskrevet af fhv. Stadsgartner Hr. Bøttiger. Taleren vilde anbefale Medlemmerne at læse Byraadsforhandlingerne fra 1913, hvor man vilde se Hr. Bøttiger udvikle for Byraadet, at alt Kommunens Gartnerarbejde burde lægges ind under Stadsgartneren, og ligeledes Projektering af og Beplantning paa Kirkegaardene o. s. v., idet det vilde være til Fordel baade for Kommunen og Gravejerne. Deri havde Hr. Bøttiger absolut Ret; men hans Stilling ved den Lejlighed passede meget daarligt sammen med hans Underskrift paa den foreliggende Henstilling. Siden han kom ud af sin Stilling, havde han ofte angrebet Socialdemokraterne og udtalt, at det var deres Skyld, han mistede Stillingen. Men Sandheden var, at Hr. Bøttiger ikke kunde forliges med de Folk, han skulde samarbejde med, og han tog sin Afsked

under et Højreflertal i Byraadet. — Arkitekterne maatte vænne sig til at gøre deres Arbejde saaledes, at Kommunen kunde være tjent med det, for det var ikke Smaapenge, det drejede sig om; til en enkelt Arkitekt havde Kommunen for 1 Aar betalt 44000 Kr. En Arkitekt havde nu i 2 Aar bygget paa to kommunale Ejendomme med 20 Lejligheder, og de var ikke færdige endnu; en anden havde bygget paa en Bygning i 4—5 Aar, og nu lavede man stadig om paa den, for at den overhovedet kunde blive brugbar. Saadanne Ting blev for dyre for Kommunen. Taleren skulde ikke have udtalt sig om disse Forhold, hvis ikke den foreliggende Skrivelse havde givet Anledning til nogen Diskussion; men naar man vilde kaste med Sten, maatte man være forberedt paa at faa Stenene tilbage igen. Forresten havde Byraadet tilstrækkeligt vist, at man ikke var bange for at lade kommunalt Arbejde tilbyde Arkitekterne; men Taleren vilde dog sige, at der var nogle af Underskriverne, som Byraadet ikke havde saa megen Tillid til, at man vilde betro dem noget af Kommunens Arbejde.

Marius Geertsen indrømmede, at de Forhold, som Borgmesteren fremdrog, ikke saa godt ud; men forhaabentlig var det rene Undtagelser, der var Tale om, selv om der nok kunde findes Folk, der skiftede politisk Anskuelse efter deres Interesser. I det store og hele var Byraadet dog vist venlig stemt overfor Andragendet, specielt m. H. t., at Kommunens Funktionærer ikke maa tage privat Arbejde. Naar Byraadet i sin Tid gik med til Forslaget om en ny Kirkegaard, var det, fordi det var et saa smukt Arbejde, at man vanskeligt kunde tænke sig noget bedre; men i al Almindelighed kunde man nok staa sig ved at

tilkalde Ingeniører og Arkitekter til Projektering af saadanne Arbejder.

Niels Barnow havde ikke faaet det Indtryk, at Skrivelsen var rettet mod noget bestemt politisk Parti, og den var holdt i en saa høflig Form, at man burde tage velvilligt paa den. Naar der forelaa en Instruks angaaende kommunale Funktionærers Arbejde for private, burde den selvfølgelig være effektiv i videst mulige Omfang. Men Taleren havde ogsaa Indtryk af, at Byraadet stillede sig velvilligt overfor Henvendelsen, og saa var der ikke Grund til at forlænge Diskussionen.

Formanden havde ikke sigtet til den foreliggende Skrivelse, men til Angreb i Byens Blade, som Hr. Barnow sikkert havde set.

Toges til Efterretning.

8. (J. Nr. 497—1922). **Andragende fra Tuberkulosestationen om Udbetaling af Kommunens Tilskud.**

Formanden anbefalede at anvise det budgetterede Beløb paa 600 Kr.

Bevilgedes.

9. **Andragender om Byggedispensationer fra:**

a. (J. Nr. 2¹²⁷—1922). Bygningslovens § 21 for Banegaardsgade Nr. 1.

b. (J. Nr. 2¹²⁹—1922). Bygningslovens § 6 og Bygningsvedtægtens § 14 for Valdemarsgade Nr. 38.

Anbefaledes.
